

עפ"ת 59375/02/15 - פריאל אבו מוך נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 59375-02-15 אבו מוך נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת רונית בש
המערכת	פריאל אבו מוך
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

מבוא

1. בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה, כב' השופטת כ' פאר-גינת, (להלן: "בית משפט קמא"), אשר ניתנה ביום 23.2.15 בתיק המ"ש 4011-01-15, לפיה נדחתה בקשת המערערת להארכת מועד להישפט בגין דו"ח תעבורה מיום 4.3.14, אשר הומצא למערערת.
2. ביום 4.3.14 צולם רכבה של המערערת בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי בה מותרת מהירות מרבית של 90 קמ"ש במהירות של 122 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בעקבות כך, נשלחה למערערת הודעת תשלום קנס בסך ₪750 שבצידה 8 נקודות לחובת רישיונה של המערערת.

החלטת בית משפט קמא

3. בית משפט קמא ציין בהחלטתו הנ"ל (להלן: "ההחלטה") כי, המערערת טוענת כי קיבלה את הודעת תשלום הקנס ומסרה אותה למעסיקו של מי שנהג ברכב, מר מואייד ביאדסה (להלן: "מואייד") וכי, לימים התברר לה כי מי שנהג ברכב, מר מוחמד סעיד מחאג'נה (להלן: "מוחמד"), שילם את הקנס מבלי שבוצעה הסבת הדו"ח על שמו.
4. בית משפט קמא הטעים כי המערערת קיבלה את הודעת הקנס לידיה ומסרה אותה למואייד, וכן כי ידעה כי הדו"ח רשום על שמה ומשכך היה עליה לדאוג ולוודא שהדו"ח יוסב על שם הנהג בפועל. עוד נקבע בהחלטה כי, משמסרה המערערת את הודעת הקנס למואייד, עליה לשאת בתוצאות מעשיה. נוכח האמור, ומששולם הקנס, קבע בית משפט קמא, כי יש לראות את המערערת כמי שהודתה

באשמה, ולפיכך דחה את בקשתה.

נימוקי הערעור

6. במסגרת נימוקי הערעור טוענת המערערת, כי הינה הבעלים של הרכב נשוא הבקשה, וכי ביום 3.3.14, ביקש ממנה גיסה, מואייד, להרשות למוחמד להשתמש ברכב במשך מספר ימים. המערערת הסכימה לכך ומסרה את הרכב למוחמד, על פי בקשתו של מואייד, אשר נהג, לטענתה, ברכב ביום 4.3.14 (להלן: "יום ביצוע העבירה").

7. המערערת טוענת, כי עת שקיבלה את הודעת תשלום הקנס, פנתה למואייד, ידעה אותו על הודעת הקנס שהינה בגין עבירה שבוצעה לכאורה שלא על ידה, וזה הודיע לה כי יטפל בעניין. לימים, ומשהגיע המועד לחידוש הרישיון, נאמר למערערת, על ידי משרד הרישוי, כי היא אינה יכולה לחדש את רישיונה עקב ביצוע העבירה, זאת נוכח העובדה, כי היא נהגת חדשה. המערערת פנתה שוב למואייד, שאז התברר לה, כי הנהג-מוחמד שילם את הקנס ובכך סבר כי נפתרה הבעיה. המערערת מוסיפה וטוענת, כי לא ידעה, וכי מוחמד ומואייד לא סיפרו לה, כי הקנס שולם על ידי מוחמד.

8. המערערת טוענת, כי לא הגישה את בקשתה להישפט במועד, בשל סיבות שלא היו תלויות בה. עוד טוענת המערערת כי בעניינה מתקיימים הטעמים המצדיקים את פתיחת שערי בית המשפט לפי סעיפים 229 ו-230 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").

9. המערערת מוסיפה ומציינת כי ביום 21.1.15 הגישה בפני בית משפט קמא "בקשה לתיקון טעות קלומוס", שנפלה במספר הודעת התשלום שצויינה בבקשה, וכי בית משפט קמא העביר את הבקשה לתיקון הטעות לעיון המשיבה. לטענת המערערת, לאחר שחלף המועד להגשת תגובה לבקשה, הגישה המערערת בפני בית משפט קמא בקשה למתן החלטה. המערערת טוענת, כי שגה בית משפט קמא, בהחלטתו לדחות את הבקשה, בין היתר, לאור העובדה, כי המשיבה לא הגישה כל תגובה לבקשה, חרף החלטת בית משפט קמא. המערערת טוענת בנקודה זו, כי שתיקת המשיבה, מהווה, לכאורה, הסכמה לבקשה.

10. עוד טוענת המערערת כי דחיית בקשתה אינה עולה בקנה אחד עם הוראות החוק ופסיקת בתי המשפט בעניינים הנוגעים להארכות מועד להישפט. המערערת שבה וטוענת כי, מי ששילם את הקנס הוא מוחמד הנהג ולא המערערת, כפי שהדבר עולה מתצהירו, וכי לפיכך, בנסיבות המקרה, אין לראות בתשלום הקנס על ידי הנהג כהודאה בבביצוע העבירה ע"י המערערת ובנשיאת העונש על ידה.

טיעוני ב"כ הצדדים

11. בדיון בפניי היום חזר ב"כ המערערת על האמור בהודעת הערעור וטען כי יש להתחשב במקרה דנן

בהיות המערערת בחורה "פשוטה" חסרת ניסיון וחסרת השכלה, כפי שעולה מסעיף 8 לתצהיר, נספח 5/ להודעת הערעור. עוד טען ב"כ המערער בנקודה זו, כי נגרם במקרה דנן עיוות דין למערערת הנזקקת לרישיון הנהיגה שלה לצורך תפקוד בחיי היומיום.

12. ב"כ המשיבה ביקש בדיון היום בפניי לדחות את הערעור בתיק זה. ב"כ המשיבה הטעים כי במקרה דנן הוגשה בקשת המערערת להארכת מועד להישפט לאחר שקיבלה הודעה מרשות הרישוי לגבי הפעלת אמצעי טיפול בעניינה, דבר המחייב את בחינת בקשתה בזהירות. עוד טען ב"כ המשיבה כי המערערת מודה שקיבלה את הודעת הקנס, ומשכך ידעה על קיומה, וכן כי המערערת מודה שהעבירה את הודעת תשלום הקנס לאחר על מנת שזה יטפל בכך, אולם לא דאגה לברר אם הקנס שולם ואם הדו"ח הוסב על שם הנהג. ב"כ המשיבה הדגיש כי הבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה ע"י המערערת רק לאחר חלוף כ- 6 חודשים מיום תשלום הקנס. עוד הוסיף וטען ב"כ המשיבה כי גם בתצהיר נהג הרכב לא מצוי הסבר לאי הסבת הדו"ח על שמו של הנהג ולכך שהוא פעל רק לתשלום הקנס. ב"כ המשיבה הטעים כי אין לראות במקרה שבפנינו מקרה מיוחד, מה גם שהמערערת קיבלה רישיון נהיגה לאחר שעברה בהצלחה את הבחינות הנדרשות, דבר המעיד כי היא יודעת בהחלט לטפל ולדאוג לענייניה. לפיכך, בנסיבות העניין, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור.

דין והכרעה

13. בסעיף 229 (ח) לחסד"פ נקבע, כהאי לישנא:

"שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטל את הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג), או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230".

14. יש לראות במקרה דנן את המערערת כמי שהודתה באשמה בפני בית המשפט, הורשעה ונשאה את עונשה, זאת כפי שעולה מלשון הסעיף הנ"ל. המערערת מודה כי קיבלה לידיה את הודעת הקנס וטוענת כי מסרה אותה למעסיקו של מי שנהג ברכב, אולם לימים התברר לה כי מי שנהג ברכב שילם את הקנס מבלי שבוצעה הסבת הדו"ח על שמו. דא עקא, שהמערערת לא פעלה לביטול הקנס או להסבתו על שם מי שנהג ברכב והמערערת אף לא ביררה אם הוסב הדו"ח ואם שולם הקנס, זאת לאחר שהעבירה את הקנס, עפ"י טענתה, לידי מעסיקו של מי שנהג ברכב. יתרה מכך, המערערת הגישה את בקשתה להארכת מועד להישפט כ- 6 חודשים לאחר תשלום הקנס ורק לאחר שנודע לה על ידי משרד הרישוי כי אינה יכולה לחדש את רישונה מפאת ביצוע העבירה הנזכרת בדו"ח.

15. בהינתן האמור לעיל, יפים בענייננו דבריו הבאים של ביהמ"ש העליון, אשר נקבעו בהחלטה ברע"פ 9580/11 אייל יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.11):

"כפי שציין בית משפט השלום לתעבורה, וכפי ששב וציין בית המשפט המחוזי, על המבקש

להסב דו"ח על שמו של זולתו באיחור כה ניכר, ליתן הסבר לפשר השיהוי. המבקש נמנע בשתי הערכאות להסביר מדוע איחר באופן כה ניכר בבקשתו להסבת הדו"ח, והסבר אינו בנמצא אף בבקשת רשות הערעור; גם לא הובאו "נימוקים מיוחדים אחרים" (סעיף 230). בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט".

כן יפים בענייננו הדברים הבאים שנקבעו בעפ"ת (ב"ש) 42904-01-14 אברהם מויאל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.06.2014):

"על הסוגיה חולשות הוראותיו של סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, כמו גם הכללים הנוהגים ברגיל באשר להידרשות מחודשת להרשעה חלוטה בפלילים. אלה גם אלה סוללים בפני אדם, אשר קנס הושת עליו בגין עבירת תעבורה שביצע, לרבות בפני מי ששילם את הקנס, דרכים שונות להתגונן מפני הרשעה או לשנות ממנה. בחלקן, מוגבלת הפעולה בזמן, וזאת משיקולים של סופיות הדין ושל יעילות ההליך. ברם, מקום בו לא ידע ולא יכול היה אדם לדעת כי אישום תלוי ועומד נגדו, עשויה להימצא הצדקה לחריגה מסד זמנים זה" (ראה גם: רע"פ 2096/07 דר' צפורה רייני כוכבי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 1.5.07).

16. בנידון דידן לא קיימת, כאמור, כל הצדקה להיעתר לבקשת המערערת להארכת מועד להישפט, המגלמת בחובה טענה לפיה המערערת לא הגישה את בקשתה להישפט במועד בשל סיבות שלא היו תלויות בה. יוטעם כי אין בטענתו של ב"כ המערערת לפיה עסקין באשה "פשוטה", חסרת ניסיון וחסרת השכלה כדי ללמד בדבר גרימת עיוות דין למערערת ובדבר קיומן של נסיבות מיוחדות המצדיקות היעדרות לבקשתה. בנקודה זו הנני מקבלת את טענת ב"כ המשיבה לפיה המערערת קיבלה רישיון נהיגה לאחר שעברה בהצלחה הן בחינה מעשית והן בחינה תיאורטית, דבר המעלה תהייה באשר לטענה כי המערערת אינה יודעת כלל לכלכל את ענייניה.

17. נוכח כל האמור לעיל דין הערעור בתיק זה להידחות והנני מורה כן.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתנה והודעה היום כ"ה ניסן תשע"ה, 14/04/2015 בהעדר.